

κακά που δημιουργήσε ή τέτα κατώσταση ; Νά, όλοι οί ήρωοδήποτε καλοί ήθοιοι, ό Μαρκος δηλ., ό Χαλκιόπουλος και τόσοι άλλοι, μὴν έχοντας θέση στά τέτα θέατρο, καταφύγανε στά συνοικιακά, τά λαϊκά θέατρα. Θησείο, Μεταξουργείο, Στάδιο κλπ. Έκεί πρέπει νά ξεκινήσει νά πάει όποιος θέλει νά ιδεί ήθοιοι οίς τῆς προκοπῆς καί θέατρο. Έκεί, ή στο Σύνταγμα και τὴν 'Ομόνοια, που υπάρχουν ἐπ' αὐτοῦ δύο θέατρα χωρὶς γυναικὲς ἐπιδείξεις. Τό «Έμπρός» ζητάει ἕνα γιγαντιό κατὰ τῆς θεατρικῆς ἀκολασίας. Τό γιγαντιό λοιπόν ὑπάρχει, σὺν νά θελήσει νὰν τὸ δοκιμάσει τὸ Ἀθηναϊκό κοινό.

Α Γ Α Π Η

Μὴ μοῖς ζητᾶς προσιότατο ἢ νυχτὴ μου
ἐλπίσας τὸ πέταλό της σὺν αὐτῇ τῆς ἀγάπης.....
Byron

Μιά νύχτα φεγγαρόλουστη, γαλήνια, μυρωμένη...
παιδοῦλα ἀθάνα, σὲ πλάνεψαν τὰ μάγια τῆς θραδιάς,
καὶ μ' εἶδες καὶ μαγάπησες—ὡ μοῖρα μου ὀργισμένη!—
μ' ἔδωκε τὴν ἀντα δέσμη τῆς καρδιάς.

Σ' εἶδα καὶ δὲν ἀγάπησα, γλυκεριά, τὴν ὁμορφιά σου,
δὺς μάτια δὲ μὲ πλάνεψαν ποὺ κλειοῦν τὸν σὺρανό
πῆρα τὸ δρόμο ποὺ τραβάει στὴ σκοτεινιά τοῦ δάσου,
στὶς ἐρημιές καὶ στ' ἄχαρο βουνό.

Καὶ τώρα μένω τοῦ Ἀπριλιοῦ, τώρα ποὺ ὁ ἥλιος σβύνει,
μὲ τὴν ποδοκλιμένη σου μὴ μὲ κοιτᾶς ματιά :
τὴν τρικυμία δὲν τὴν ξυπνᾷς... μὴ ἀπέραντη γαλήνη
καὶ μέσα μου ἀξιμήμετη νυχτιά.

Εἶναι τὰ μάτια μου θύοις καὶ κόκκινο τὰ χέλι :
μὴν τὰ κοιτᾶς ! ἀκούμπησε στὸ στήθος μου τ' ἐντὶ :
εἶναι ἀδειανό... τοὺς πόθους μου κάτω θλιμμένο δαίλι,
τοὺς ἔθαψα γιὰ πάντα μέσα στὴ γῆ.

Μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀνέλπιδό ! μακριὰ καὶ ἀπὸ τὴν τόση
τὴ συντροφιά, ποὺ ἐπλάκωσε στὰ στήθεα του βαρειά.
τὰ ὀλόχαρά σου ἀνείσοτα, νά μὴ σοῦ σαβανώσῃ
μέσ' στὴ θλιμμένη του καρδιά, μακριὰ !...

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ο "ΕΜΨΥΧΩΤΗΣ,"

Καὶ μόνο ποὺ ὁ Μπατάγ ἀποφάσισε γιὰ μιὰ στιγμή νά ἀγγιχθεῖ τὸ αἰώνιο θέμα τῆς συζυγικῆς μοιχείας, ποὺ εἶναι τὸ ἀγαπημένο θέμα τῆς μυθοποιίας, τοῦ δημιουργοῦ δικαιοῦς γιὰ ἕνα προκαταβολικό ἔπαινο. Ἡ σύγχρονη ζωὴ, μὲ τὰ μεγάλα κοινωνικά προβλήματα, ποὺ ὁ τελευταῖος παγκόσμιος πόλεμος ἔκανε τὴ λύση τοῦ ἐπιταχυνή, δὲν μπορεῖ πρὶν νά ἐξηγηθεῖ καὶ τὴν τέγνη γενικά, καὶ τὸ θέατρο, ποὺ εἶναι ἐκδηλώσι ζωῆς, εἰδικώτερα. Ἐστὶν ὑπόθεσις ἐλπίδα νά γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ αἰώνιο θέμα τῆς πάλης διὰ προσώπων, ποὺ οἱ κοινωνικὲς συνθήκες τὰ ἀνγκάζουν νά ἀπορροφῶνται σὲ μιὰ ψεύτικη, συμβατικὴ ἔκφρασι. καὶ ὕστερα προσπαθοῦν πῶς ὁ ἕνας νά νικήσῃ τὸν ἄλλον καὶ νά κάνει τὴ ζωὴ του ἀντετώτερη. Μὲ αὐτὰ δὲ θέλουμε νά υποστηρίξουμε πρὶν ὁ «Έμπροσθεν», τὸ τελευταῖο πολέμοιο ἔργο τοῦ Μπατάγ, εἶναι προσοικισμένο νά ἐκφραστῇ τὴν σοσιαλιστικὴ συνείδησι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, ποὺ ζητάει ἔργα καθαρὰ πολιτικά, τελεία ἐπαναστατικά, ἔργα ποὺ νά δείχνουν τὴν κοινωνικὴ δυστηνία τοῦ κόσμου καὶ νά δικαιολογῶν τὴν ἀποστάση ἀνάντη μιὰς οἰκίας μετὰβολῆς. Ἐστὶν, ὅπως παρουσιάζονται στὴ δυνάμει μας σκηνὴ τὸ ἔργο, μὲ τὴν βάσει ἐπέμβασι τοῦ π. Παπαϊωάννου. Δείνεται ἕνα ἔργο σπογγό, μὲ πολλὰ θεατρικά τριπλά, ποὺ ἀπὸ τὴν τὸν χαοτικὴν ἀνοικτοῦ καὶ σὲ πολλὰ ἀδικοκλήνους. Οἱ διὰ κριτικὲς τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ δημοσιογράφων, ποὺ στέκονται ἀντιμέτωποι, δὲ μᾶς παρουσιάζονται σὰν οἱ αἰώνιοι ἀν-

τιπροσωπευτικοὶ τύποι τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Πρὶν πολλὰ ἐξωορίζουμε στὶς διὰ μορφές τὸ ἀτομικό, τὸ προσωπικό. Βέβαια αὐτὸς ὁ Ζιλιμπέρ εἶναι ἕνας τύπος παλιανθρώπου δημοσιογράφου, πολὺ γνωστός μας καὶ πολὺ ἀποκαρυστικός. Μὰ στὸ θέατρο καὶ οἱ κακοὶ πρέπει νά μᾶς παρουσιαστοῦν γιὰ θίματα εἴτε τῆς Μοῖρας, εἴτε τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τοῦ. γιὰ νά μπορέσουν νά ὑπερβῶν σὲ τραγικά πρόσωπα καὶ νά κερδίσουν τὴν συμπάθειά μας—γεννώντας ὅχι τὸ μῖσος μὰ τὸν τραγικὸ οἶκτο. Τὸν Ζιλιμπέρ δὲν τὸν οἰχτείρουμε, ποὺ εἶναι τὸ καθαρὸ τραγικό, τὸν οἰχνοῦμε, τὸν μισοῦμε σὰν ἕνα κοινὸ παλιάνθρωπο. ἀνάξιο νά παίζει τὸ ρόλο τοῦ τραγικοῦ ἥρωα. Ὁ Νταυντὲς πάλι εἶναι ἕνας τύπος διανοούμενου, πρὶν πολλὰ ἰδανικός πρὸς ἀντιπροσωπευτικός. Οἱ διανοούμενοι τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως τοὺς ἐγνωρίσαμε καὶ στὴν Ἑλλάδα, καὶ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, εἶναι γενικά κατωτέρω ἀπὸ τὸν ἥρωα τοῦ Μπατάγ. Αὐτὸς ἐπὶ τέλος τοῖς νά δημοσιεύει καὶ ἕνα ἄρθρο ἐπαναστατικό στὸ φύλλο τῶν ἐπεχειρηματιῶν ποὺ τὸ διεκτείνει ἔπειτα τριπλῆται καὶ ἀπὸ τὸ φύλλο βλέποντας πῶς εἶναι ἀδύνατο νά συνεργαστεῖ μὲ ἀνθρώπους ποὺ παίρνουν τὴν ἐκδοσὴ μιᾶς ἐφημερίδας γιὰ ἐπιχείρησι καθαρὰ βιομηχανική. Ὁ συνηθισμένος ὅμως τύπος τοῦ σημερινοῦ διανοούμενου εἶναι πολὺ ἀλλοιώτικος. Διανοούμενος, δηλαδή ἐγωιστής, ποὺ δὲ βλέπει τίποτα ὅσο ἀπὸ τὸ φιλολογικὸ τοῦ ἐγώ, ἀσυγκλήτος μπρὸς στὸ φαινόμενο τῆς κοινωνικῆς δυστυχίας, δειλός, ψυχρός, ὑπολογιστής, ἐπιφυλακτικός, προσωπικός καὶ διόλου ἀντικειμενικός. Μὰ καὶ ὁ διανοούμενος τοῦ Μπατάγ περνᾷ καὶ αὐτὸς πολλὰ στάδια, ἀρχίζοντας τὸ ρόλο